

Suwałki, 19 lipca 2021 roku

Trybunał Konstytucyjny
Al. J. Ch. Szucha 12a
00-918 Warszawa

Skarżący: radca prawny T L

Sygn. akt: Ts 126/20

ZAŻALENIE

**na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 czerwca 2021 roku,
sygn. akt Ts 126/20, o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu**

Działając w imieniu własnym, wnoszę zażalenie na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 czerwca 2021 roku, sygn. akt Ts 126/20, o odmowie nadania dalszego biegu złożonej przeze mnie skardze konstytucyjnej, zaskarżając je w całości:

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucam:

1. naruszenie art. 61. Ust. 4 pkt 1 u.o.t.p. TK poprzez odmówienie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, pomimo iż skarga spełnia wymogi określone w ustawie,
2. naruszenie art. 61. Ust. 4 pkt 3 u.o.t.p. TK poprzez odmówienie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, z uwagi na błędne uznanie przez Trybunał, iż skarga konstytucyjna jest oczywiście bezzasadna.

Mając na uwadze powyższe wnoszę o uwzględnienie niniejszego zażalenia i wydanie przez Trybunał postanowienia o nadaniu dalszego biegu przedmiotowej skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Z powyższym rozstrzygnięciem skarżący nie zgadza się z niżej opisanych przyczyn.

1. Wskazanie naruszonych praw oraz sposobu ich naruszenia

Obowiązkowym elementem skargi konstytucyjnej jest „wskazanie, która konstytucyjna wolność lub prawo skarżącego, i w jaki sposób - zdaniem skarżącego - zostały naruszone”

Skarżący w treści złożonej skargi oraz pisma z dnia 27 marca 2021 roku wskazał, iż wobec skarżącego naruszona została konstytucyjna **wolność pracy**, o której mowa w art. 65 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, w jej aspekcie pozytywnym, **z uwzględnieniem dochodowej funkcji pracy**.

Skarżący, który z uwagi na sprawowanie opieki, miał faktyczną możliwość wykonywania pracy zarobkowej tylko w bardzo ograniczonym zakresie, przez treść art. 17 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych został **pozbawiony możliwości wykonywania pracy pełniącej funkcję dochodową**, bowiem:

w razie podjęcia decyzji o korzystaniu ze świadczenia pielęgnacyjnego nie mógłby wykonywać żadnej pracy,

w razie podjęcia decyzji o wykonywaniu pracy w ograniczonym zakresie, co też miało miejsce w sprawie, wykonywane przez niego czynności zawodowe pozbawione zostały funkcji dochodowej, bowiem prowadziły do sytuacji mniej korzystnej ekonomicznie, niż w przypadku niewykonywania pracy.

W konsekwencji wobec skarżącego, jako osoby sprawującej opiekę nad niepełnosprawnym , doszło do naruszenia konstytucyjnej wolności pracy poprzez uniemożliwienie wykonywania pracy pełniącej funkcję dochodową.

Skarżący, jako opiekun sprawujący opiekę na niepełnosprawnym teoretycznie może podjąć pracę, jednakże praca ta pozbawiona jest sensu ekonomicznego, gdyż nie powoduje poprawy sytuacji ekonomicznej opiekuna,

Konstytucyjna wolność pracy, w jej aspekcie pozytywnym, obejmuje zdaniem skarżącego możliwość podejmowania aktywności zawodowej, której celem jest poprawa sytuacji finansowej. W przypadku skarżącego, zaskarżony przepis pozbawia tymczasem wykonywaną pracę powyższego celu, gdyż:

wykonywanie pracy w pełnym wymiarze czasu jest niemożliwe z uwagi na sprawowanie opieki,

wykonywanie pracy w cząstkowym wymiarze czasu pracy jest nieuzasadnione ekonomicznie, gdyż dochód z pracy wykonywanej w ograniczonym zakresie, mając na uwadze utratę świadczenia pielęgnacyjnego, czyni powyższą pracę nieuzasadnioną ekonomicznie.

Zgodnie z art. 79 ust 1 Konstytucji RP: *Każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo, na zasadach określonych w ustawie, wnieść skargę do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach lub prawach albo o jego obowiązkach określonych w Konstytucji.*

W zaskarżonym postanowieniu Trybunał wskazuje, iż w przedmiotowej sprawie sądy i organu nie orzekały o wolności pracy. Poprzez odmowę przyznania świadczenia

pielęgnacyjnego, z uwagi na wykonywanie pracy zarobkowej w ograniczonym wymiarze, **organy naruszyły jednak wolność pracy skarżącego, gdyż pozbawiły wykonywaną przez niego wówczas pracę funkcji zarobkowej.**

W skutek wydania decyzji odmawiającej przyznania świadczenia pielęgnacyjnego, wykonywana przez skarżącego opiekuna osoby niepełnosprawnej praca, została pozbawiona swojej podstawowej funkcji dochodowej. Wykonywanie pracy nie polepszało bowiem sytuacji dochodowej opiekuna, w porównaniu z sytuacją w której pracy by nie wykonywał i otrzymywał świadczenie pielęgnacyjne.

Odmowa przyznania świadczenia pielęgnacyjnego, naruszała zatem wolność wykonywana pracy spełniającej funkcję dochodową.

Zwrócić należy uwagę, iż w świetle orzecznictwa Trybunału, do orzeczeń o wolności należy zaliczyć również rozstrzygnięcia polegające na odmowie przyznania uprawnienia, jeżeli ma to znaczenia dla realizacji określonych wolności.

Postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 grudnia 2000 r. SK 10/99

Do orzeczeń o wolnościach, prawach lub obowiązkach należy zaliczyć również rozstrzygnięcia, które autorytatywnie stwierdzają istnienie obowiązku lub uprawnienia, jeżeli rozstrzygnięcia te mają znaczenie dla realizacji określonych uprawnień lub obowiązków jednostki. Do orzeczeń o wolnościach, prawach lub obowiązkach mogą należeć także rozstrzygnięcia polegające na odmowie wydania jednego z wymienionych wcześniej rozstrzygnięć.

2. Zasadność skargi

Skarżący nie zgadza się z oceną Trybunału o oczywistej bezzasadności skargi.

Opiekunowie osób niepełnosprawnych to osoby, które z uwagi najwyższą konstytucyjną wartość - **godność jednostki ludzkiej** rezygnują niemalże w całości ze swoje życia osobistego i zawodowego, aby otoczyć troską życie najsłabszych osób w naszym społeczeństwie – niepełnosprawnych, którzy są niezdolni do samodzielnej egzystencji.

Wobec poświęcenia ww. opiekunów, działanie organów Państwa polegające na pozbawieniu opiekunów możliwości wykonywania w ograniczonym zakresie pracy, która pełniła by funkcje dochodową (a nie powodowała zubożenie opiekuna), jest absolutnie sprzeczne z zasadami sprawiedliwości społecznej, w sposób rażący godzi w wartości konstytucyjne i stanowi powód do wstydu i hańby władz Państwa Polskiego.

Powyższy hańbiący stan rzeczy jest zauważany przez :

- licznych obywateli - składających od lat petycje w tej sprawie,
- organizacje społeczne - prowadzące kampanie społeczne w powyższym zakresie,
- władze wykonawczą, która zapowiada zmianę obecnych zasad w ramach reformy systemu orzecznictwa ZUS – zob. wypowiedź Wiceministra rodziny o Polityki Społecznej Pawła Wdówka z 22 lutego 2021 roku
- władze ustawodawczą zob. wnioski senatorów o zmianę ustawy - druk nr 273 z dnia 25 listopada 2020 roku.

Pomimo tak licznych jednoznacznych wypowiedzi o niesprawiedliwości aktualnego stanu rzeczy, sto tysięcy opiekunów osób niepełnosprawnych w dalszym ciągu, pozbawiona jest możliwości wykonywania pracy pełniącej funkcję zarobkową.

Stwierdzenie oczywistej bezzasadności skargi, stanowi zaprzepaszczenie pokładanych w Trybunale Konstytucyjnym nadziei opiekunów osób niepełnosprawnych, samych osób niepełnosprawnych i wszystkich obywateli uznających, iż postawienie opiekunów w sytuacji, w której sprawując opiekę, nie mogą wykonywać najmniejszej pracy zarobkowej pełniącej funkcję dochodową, stanowi naruszenie konstytucyjnej wolności pracy.

W załączeniu:

1. *Artykuł - rodzice jeszcze nie dorobią do świadczenia pielęgnacyjnego*
2. *Wniosek o zmianę ustawy*
3. *Cztery odpisy zażalenia wraz z załącznikami*